

Запис №1

Я машина для забивання голів

Гра майже закінчилася. Моя команда програвала з рахунком 3:2 одній з найкращих команд Огайо — «Коламбус Тайгерс»*. Це була елітна команда, яка тренувалась чотири рази на тиждень і зупинялась у розкішних готелях під час ігор в інших містах. Вони хотіли, щоб я приєднався до них, але мій батько не міг дозволити собі платити внески або відпрошуватися з роботи на всі тренування. Мене це ніколи не хвилювало, тому що хлопці з «Коламбуса» все одно були багатенькими придурками.

— Залишилася одна хвилина! Погналі!

Так кричав наш тренер. Він був хорошою людиною, але не дуже тямив у футболі. Взагалі цей хлопець був баскетбольний фанат, який погодився тренувати нас тільки тому, що його син грав у нашій команді. А ще він завжди навчав нас того, що мали б робити баскетболісти. Як-от грати в зоні, починати пресинг по всьому майданчику тощо. Напевно, він навіть ніколи не грав у FIFA** на плейстейшені свого сина.

Кілька хвилин тому я забив свій другий гол за день, скоротивши різницю з «Тиграми» до одно-

го. Усе своє життя я грав на позиції центрального нападника, тому що був машиною для забивання голів. У нашій лізі ніхто особливо не рахував, але я, мабуть, забивав удвічі чи втричі більше за будь-кого, хоча мені щойно виповнилося дванадцять. Я навіть не повинен був грати в цьому дивізіоні. Я не був таким вже й великим хлопцем, якому доводилось голитися, та в якого на грудях росло волосся. Я був одним з найменших гравців у лізі, худий і сухорлявий, як шия півня. Але у мене був неймовірно потужний удар, найвинахідливіші передачі, що їх ти коли-небудь бачив, і фінти*, які могли б розірвати інтернет.

Усі батьки вболівали на боковій лінії, ніби це був чемпіонат, а США вийшли в фінал. Ну, всі батьки, окрім моїх. Мама за свого життя завжди мене підтримувала, і це було доволі ніяково, хоча, якщо чесно, водночас і приємно. А от тато стояв на узбіччі, схрестивши руки на грудях, як він це завжди робив. Батько у мене високий і міцний, блідошкірий, з густим рудим волоссям і руками завбільшки з бейсбольні рукавиці. У школі він був зіркою американського футболу. Якийсь голомозий хлопець, якого я ніколи раніше не бачив, вбраний у довге вовняне пальто на гудзиках, намагався заговорити з ним на боковій лінії. Тато, здавалося, нічого не помічав.

Я знав, що він любив дивитися, як я граю, але ніколи особливо не виказував цього. Такий вже він

* Коламбія — місто в Огайо. — Прим. пер.

** FIFA — серія відеоігор жанру футбольних симуляторів.

* Фінт — обманний рух, трюк або прийом у спорті, спрямований на те, щоб ввести в оману суперника.

був. Відколи не стало мами, він постійно працював, щоб оплачувати рахунки, і його голова була забита безліччю турбот.

Ой. Задивившись на тата, я пропустив передачу. Наш лівий захисник Біллі Гуд завадив їхньому нападнику забити гол. Він вибив м'яч уперед, не цілячись ні в кого конкретно, й «Тигри» знову заволоділи м'ячем. Біллі — швидкий, сильний і хороший захисник, але я бачив сусідських собак, які краще вправляються з м'ячем.

Незабаром у мене з'явився ще один шанс. М'яч теліпався десь у центрі поля, й мені вдалося його перехопити. Я створив собі простір, відступивши на крок і на мить завмер, оцінюючи ситуацію.

Я був на центральній лінії. Надто багато захисників стояло між мною та воротами, щоб спробувати прорватися самому.

Я віддав пас Деннісу, своєму центральному півзахисникові, а потім побіг.

— До мене! — крикнув я йому.

Денніс зрозумів натяк і відправив м'яч далі по полю. Я побіг за ним до штрафного майданчика. Коли хтось спробував мене перехопити, я зрізав праворуч і обіграв його.

Між мною і воротами були два захисники. Я вагався, намагаючись вирішити, чи хочу взяти їх на себе. Зазвичай я і секунди не роздумував би, але «Тигри» мали великих, швидких і досвідчених гравців. Час спливав, ми програвали з різницею в один гол, тож я вирішив ризикнути. Я зробив фінт, ніби віддаючи пас ліворуч. Перший захисник купився

на це. Я знову різко повернув праворуч, зробивши швидкий подвійний фінт, і пройшов повз нього, наче той заціпенів. Тепер мені треба було розібратися з Ронні Льюїсом, їхнім центральним захисником і найкращим гравцем. Він був, напевно, найкращий центрбек у всьому штаті. Удвічі вищий за мене, з вусами та ще мав вигляд вісімнадцятирічного.

Ронні пішов прямо на мене. Я не міг просто обіграти його, відбивши м'яч і побігши. Цей хлопець був надто швидкий. Я кружляв навколо м'яча, імітуючи рух то в один бік, то в інший. Ронні не відставав від мене. Я мав швидко обійти його, щоб мене не заблокували інші захисники. Тож я миттєво вирішив спробувати новий фінт.

Вдавши, що злякався, я повернувся до центрбека спиною, ніби збирався захистити м'яч, чекаючи на допомогу. Він одразу насів на мене, намагаючись його відбити. Саме цього я і чекав. Щойно Ронні підійшов досить близько, я верхньою частиною стопи відкотив м'яч між його довжелезними ногами та обігнув його. Мені щойно вдався гол «між ногами»!

Я забрав м'яч і побачив просто перед собою відкриті ворота. Як тільки я витягнув ногу назад, щоб вдарити, Ронні підставив мені підніжку. Я впав, сильно ударившись обличчям об землю.

Це була дуже брудна гра. Мої коліна й лікті були в крові. Попри біль я підвівся, почувши суддівський свисток. Можна було б залишитися лежати, але я не хотів, щоб хтось думав, ніби я дозволю себе зганьбити.

Суддя підбіг і підняв руку. Він показав Ронні червону картку за те, що той збив мене в штрафному майданчику, а нашій команді призначив пенальті.

Всі батьки знову закричали. Я подивився на свого тата й побачив, як здригнулося його обличчя, але він не зрушив з місця. Голомозий хлопець поруч із ним чомусь зацікавлено витріщився на мене, наче на якусь тварину в зоопарку.

— Лео, ну ж бо! — закричав наш тренер. — Це остання гра!

Я підійшов і поклав м'яч на позначку для пенальті, на рівній ділянці землі. Якби я влучив, ми зрівняли б рахунок і перейшли б до овертайму. Для «Тигрів» це був просто товариський матч, адже наші тренери знали один одного. Але для нас ця гра мала велике значення. Я ще залюбки зробив би хет-трик*.

Воротар тупцював з боку в бік, плескаючи у долоні, як це роблять професіонали. Я відійшов на кілька кроків. Пенальті — це легко. Просто б'єш високо в кут. Я забивав їх завжди.

Мої товариші по команді поплескали мене по спині й повернулись до центрального поля. Коли батьки замовкли, я почув пташок на деревах і рух транспорту на вулиці біля міського парку. Глибоко вдихнувши соковитий запах скошеної трави, я затамував подих.

Суддя дав свисток. Воротар зупинився, широко розвівши руки в сторони. Я побіг вперед, просто на

* Хет-трик (англ. hat-trick) – ситуація в футболі, коли гравець забиває три голи в одному матчі. — Прим. пер.

м'яч. Останньої миті я нахилився ліворуч і сильно вдарив, цілячись у правий верхній кут.

Це було приємно. Цей солодкий удар, коли ти розумієш, що твоя нога точно влучила по м'ячу. Воротаря й близько навіть не було. Я усміхнувся, знаючи, що от-от заб'ю гол і зрівняю рахунок... аж раптом м'яч дзвінко вдарився об поперечину та вилетів за ворота.

Суддя дав довгий і гучний свисток, тричі поспіль. Гра закінчилася.

Запис №2

Відвідувач, про якого ти навіть не мріяв

Ми жили за милю від футбольного поля. Тато завжди дозволяв мені сидіти на передньому сидінні нашого старенького пікапа «форд рейнджер», коли ми повертались додому після якоїсь гри. Він любив свою вантажівку, але ніколи не прибирався всередині. Тому від неї тхнуло брудними шкарпетками. На панелі приладів тато зберігав фотографію мами, а на консолі — купу CD-дисків із класичним роком. Угу, татова вантажівка була така стара, що мала програвач компакт-дисків.

Моя молодша сестра Женев'єва сиділа на задньому сидінні, наспівуючи діснеївську пісеньку. Дорогою додому я пив Gatorade* і жував зерновий батончик із шоколадною крихтою, не припиняючи думати про нереалізоване пенальті. Я прокручував момент невдачі у своїй голові, намагаючись зрозуміти, що пішло не так. Я так іноді робив, щоб не припуститися тієї самої помилки двічі.

— Не можу повірити, що моя команда програла через мене, — сказав я.

Тато зменшив гучність пісні Брюса Спрінгстіна, котрому було вже близько дев'яности років, і, як на

* Gatorade — спортивний напій, розроблений для відновлення енергії під час фізичних навантажень. — Прим. пер.

мене, співав він наче дві кішки, що б'ються за місце в коробці.

— Про що ти говориш, Лео?

— Про те пенальті.

— Хіба ти не забив два голи?

— Так, але ж я налажав з найважливішим.

— Твоя команда не змогла б зрівняти рахунок без тебе. І хіба ти не добре провів час із друзями?

— Так, але...

— Жодних «але», синку. Не хвилюйся про перемогу чи поразку. Просто роби все можливе та отримуй задоволення. Це єдине, що важливо.

Мій батько зовсім цього не розумів. Перемога — це не все, я і так це знав. Але я просто ненавидів програвати. Я нічого не міг з цим вдіяти. Я таким народився.

Якщо подумати, мій батько взагалі мало що тямив у цьому світі, особливо, коли я вскакував у халепу в школі. Але це було нормально, бо я знав, що він любить нас і тяжко працює, щоб оплачувати рахунки та забезпечувати їжею й всім необхідним. І попри те, що тато взагалі не розумівся на футболі — дивився по телевізору лише американський футбол і бейсбол, не маючи жодного уявлення про офсайд*, хоч я пояснював йому вже сотню разів — мені завжди було не по собі, коли він пропускав хоча б один мій матч.

— Хто був той чоловік, який так дивно говорив? — раптом запитала Женев'єва.

* Офсайд (англ. offside) — ситуація у футболі, коли гравець перебуває ближче до воріт супротивника, ніж м'яч і передостанній захисник, в момент передачі м'яча.